

Plovárna

Je léto, je vedro a je volno. Tedy, čas dovolené. Říkám si: Co takhle se smočit v bazénu. No, čtenář si může myslet, že jsem z toho psaní povídek bohat a tudíž vlastním svůj vlastní bazén. K tomu saunu, tělocvičnu a sluhu. Tak upozorňuji, nemám. Ani jedno, ani druhé a tak dále. Jsem, řekl bych, průměrný občan.

Kousek od mého bydliště nachází se plovárna. Obsahuje velký bazén, pak malý pro děti, tak zvané brouzdaliště, kde se děti brouzdají a trávník, jenž je tu a tam kropen a tudíž se i zelená. Na rozdíl od místního parku, není zde cedulí ani výhružných nápisů, že vstup na trávník jest zapovězen, zakázán a podobně.

A tak jsem si oblékl tričko a krasy, tuhle mi jedna slečna řekla, že v nich vypadám mladě. No, to je relativní a ona slečna mi nabízela velmi drahou vodu po holení. Velmi drahou, jestli víte, co myslím. Vlastním kolo. Tedy, jízdní kolo. Má

blatníky, osvětlení a opravdu je použitelné. Onehdy jsem byl kolmo- tedy ve smyslu koňmo, ale ne na koni, nýbrž na kole, docela daleko. Byla to vyjíždka do polí a krás okolí (hezky se to rýmuje) a nebýt toho, že se náhle nebe zatáhlo a v několika minutách se začalo blýskat a padaly kapky velikosti pomerančů, no dobře, trochu přeháním, ale angrešty by to klidně být mohly. No prostě, hromy byly a klasy na poli padly a já byl na kůži. Někdo mě kdysi varoval, že jsme li v polích za bouře, máme si sednout do dřepu a snažit se nebýt nejvyšším bodem v krajině, neb by si mne blesk mohl vyhledat a do mne praštit. Hned jsem si to vybavil a sedl do dřepu. Kolo na ležatou, neb nebylo oč jej opřít. Proč o tom mluvím. Aha, tak jsem tedy do ruk sáčku strčil takovou velkou osušku a termosku s kávou. Něco ke čtení a vsedl na to kolo, směřujíc ke koupališti. To označení je mi příjemnější, než plovárna. Mnoho návštěvníků se radši koupou, málo z nich plovou. To není prosím překlep, to je jazyk český, který má i jiné zvláštní označení, jako třeba lekána, ač se v tom obchodě málokdo leká, nebo ředitel, jenž nic

neřídí, ale řídí. Prostě jsem dojel ke koupališti a zaparkoval kolo mezi mnoha jinými koly a zajistil zámek, abych se po plování dostal zase domů. Kolmo. Koupaliště je oploceno a musíte jít takovou bránou, za kterou je domek, kde se prodává limonáda, pivo, hranolky v takovém boxu z tvrzeného papíru, jestli víte, co myslím. A taky zmrzlina. Ta však ne v boxu, nýbrž v kornoutu. Ale, především se tam prodávají vstupenky do areálu. Postarší dáma s brýlemi na červeném provázku nacházela se v domku a pohlédla na mě tázavě.

„Jednu vstupenku, prosím,“ povídám.

„Jaké je vaše poštovní směrovací číslo?“ ptá se dáma.

„Prosím?“ ptám se udiveně. Na plovárně ještě nikdo ode mne tak intimní informaci nikdy nepožadoval.

„To je takový to číslo, co se píše na obálku, když vám někdo píše.“ vysvětlila mi dáma trpělivě.

„Vím, co to je, poštovní směrovací číslo, ač už dlouho dostávám Ev-Maily, zejména od vdov po zesnulých bankéřích, kteří po sobě zanechali 20

milionů dolarů (ti bankéři) a jedině já mohu pomoci dostat ty miliony ze země, jako je Nigérie Rwanda či jiná civilizovaná země Afriky. Popřípadě mi píšou atraktivní dívky, ochotny se se mnou sejít na parkovišti, slibující, že si užiji. (Foto v příloze).

Sděлил jsem tedy té dámě své poštovní směrovací číslo, abych byl vstřícný. Zamnou už stála obtlouklá maminka s taškou, okolo které poskakovaly dvě děti.

Dáma za okénkem našukala mnou sdělenou informaci do počítače. Ano, slyšíte dobře.

„Vaše jméno, příjmení.“ požadovala dále.

„To snad nemyslíte vážně!“ bráním se vydání požadovaných informací.

„Jinak vás tam nemůžu pustit.“ Nadiktoval jsem své jméno a příjmení. Vedro bylo čím dál větší. Cítil jsem, že mi padají kalhoty. Že bych zhubnu?“ říkám si.

„Bydliště. Ulice, číslo, místo.“

„Na co to všechno chcete vědět“ Chcete přijít na kávu?“ pokouším se zavtipkovat. Dítě obtlouklé maminky, stojící za mnou mě tahalo za krasy.

Nezhubnu jsem. Zamnou se už tvořila fronta plování chtivých návštěvníků plovárny.

„Hedvičko, nech pánovy kalhotky na pokoji.“ povídá obtloustlá maminka sladce. Hedvička mé kraťasy nechala na chvíli na pokoji.

„Vaše Emailová adresa?“ pokračovala pokladní, hledíc na obrazovku počítače. Udal jsem ji částečně rezignujíc.

„Ještě potřebuji číslo vašeho průkazu.“ Vytáhl jsem z kapsy klíče, položil na okénko. Pak průkaz totožnosti, který paní prodavačka vstupenek – nebo zaměstnankyně FBI? - znovu natukala do počítače a vrátila mi ho.

„Zabalil jste si ruksak sám, nebo vám s tím někdo pomáhal?“

Podíval jsem se okolo sebe chtěje se přesvědčit, že jsem opravdu u vchodu do koupaliště a ne přísně střežené haly odletů mezinárodního letiště. Hedvička se opět začala zabývat mými kalhotami, tentokrát se pustila do rozepínání zipu, který mi umožňuje použít WC. To jsem už nechtěl tolerovat, kam bychom to přišli, aby